

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 19
Den 6 Maj

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: Signe och A. Walder.

45 årg.
1928

Paulus och Silas i fängelset.

Apg. 16: 23—34.

ett fängelse är icke någon angenäm plats. Många rysa, då de höra det ordet nämnas. Man bygger fängelser för att där insätta farliga förbrytare, som äro en skräck och fasa för samhället. I fängelset få förbrytarna sitta en längre eller kortare tid beroende på brottets storlek.

Men det är icke endast förbrytare som hamnat inom fängelsets dystra murar. Många goda och rättfärdiga människor ha fått tillbringa långa år i mörka, ohälsosamma fängelser, därför att de gjort goda gärningar och sökt varna människorna för synden. Fastän de älskade människorna och ville deras bästa, fingo de röna den mest hårda behandling.

Paulus fick ofta göra bekantskap med fängelset, fastän han, såsom knappast någon annan, nitälskade för människornas frälsning.

I Filippi hade han i Guds kraft drivit ut från en tjänstekvinna en spådomsande. Han gjorde då en god gärning, men de, som ägde tjänstekvinnan och som förtjänat på hennes spådom blevo förtörnade på Paulus och Silas, och togo fast dem och släpade dem till torget och inför över-

hetspersonerna. Utan någon verklig undersökning läto de piska Paulus och Silas. Hos dessa män fanns det ingen barmhärtighet.

Men Paulus och Silas blevo icke blott slagna och misshandlade. Man lät också kasta dem i fängelset såsom stora förbrytare, och för att riktigt martera dem satte man deras fötter i stocken. Nu skulle man lätt kunna tro att Paulus och Silas voro mycket ledsna och nedstämda efter den grymma behandling som de fått genomgå. Men vi finna icke hos dem någon bitter klagan. De voro stora härliga troshjältar, som med glädje ledo för sin Herre.

Många av dem som plågas och misshandlas bruka svära och förbanna. Men dessa män hade lärt av sin store Mästare. I stället för att klaga över den grymma behandlingen och förbanna sina plågoandar sjöngo de Herrens lov.

Utan tvivel väckte deras sång förvåning hos de övriga fångarna. Något sådant hade de aldrig förr varit med om. Men deras förvåning blev nog ännu större, då vid en jordstöt alla fängelsets dörrar öppnades och alla bojor löstes.

Vid jordstöten vaknade fångvaktaren och då han såg, att fängelsets dörrar voro öppnade, greps han av fruktan och tänkte döda sig själv. Men Paulus ropade till honom, att han icke skulle skada sig själv. Nu förstod fångvaktaren, att han hade heliga män i fängelset. Hans synder trädde fram inför honom och gripen av ångest utropade han: "Vad skall jag göra för att bliva frälst?"

Det blev som någon sagt väckelsemöte i fängelset. Paulus och Silas undervisade fångvaktaren i Guds ord, och han lyssnade och mottog ordet med glädje. Det är på det sättet, vi skola mottaga Guds ord.

I sin översvallande glädje ville nu icke fångvaktaren, att Paulus och Silas skulle stanna i fängelset. Han förde dem till sitt hus och tvådde deras sår. Hans husfolk mottogo också med glädje ordet och då kunde Paulus döpa dem. Och genom dopet blevo de upptagna i Jesu Kristi gemenskap.

Nu var det jubel i fångvaktarens hus. De hade fått erfara frälsningens fröjd. Bordet dukades till fest och Paulus och Silas voro hedersgästerna.

A. Walder.

Valle.

(Forts. fr. nr 18.)

När sedan det blev vinter och de små dammarna fröso till is slogs det kana och åktes skridskor. Och detta var ej mindre roligt. Ibland hade de tävlan om t. ex. den som först kunde åka dammen runt tre gånger. Naturligtvis blev det Valle. Så gick hösten fort, och snart var det bara några veckor kvar till jul. Valle tyckte nu, att det var tid på, att få gå ned till byn, det vill säga deras närmaste plats, till

handelsboden. Efter många böner, fick han då äntligen lov att ge sig iväg med små uppdrag av mor. Hans eget viktiga ärende, Lisas docka, talade han ej om. Vad jubel inom honom vid tanken på den stora glada överraskningen han skulle bereda dem på själva julafton. Mor såg nu till att Valle kom i väg ren och snygg. "Adjö nu med dig Valle, var försiktig så inget ont händer dig under den långa

vägen. Se här har du tio öre till karameller, som du gärna kan gå och ge min gamla faster, som bor på Backen och vägen går där alldeles intill." "Ja, mor, det blir så roligt." Och iväg bar det med ilande fart. Det var gott slädföre, och snön gjorde det så vackert så skogen var alldeles vit. Då och då måste Valle gå åt sidan i den djupa snön för att åkare skulle komma fram. För var och en som kom körande förbi lyfte Valle artigt på sin mössa. Hans blå trovärdiga ögon sågo så bedjande på de väl ompälsade bönderna i sina slädar, som skulle han vilja ha sagt: "Får jag åka med?" Ingen förstod dock han tysta bön och högre och högre blevo snödrivorna, som stackars Valle fick kliva i. Äntligen var han då framme. Först gjorde han uppköpen för mor och sen var det dockan. I ett fönster skyltades just med sådana och Valle klev på. Bland flera dockor, som visades, valde Valle den allra vackraste. Stolt tog han fram sin länge gömda tvåkrona, den största slant han någonsin haft, och lade den på disken i affären, bugade sig djupt och gick mot dörren. Just som han skulle försvinna får han höra en röst ropa:

"Vänta, vänta, min lille gosse, den dockan kostar dubbelt så mycket pengar."

O, så ledsen Valle blev. Tårarna voro ej långt borta. Han var dock en hurtig gosse med självbehärskning och lämnade genast tillbaka sin dyrbara skatt.

Nu tilltalades han av en gammal gumma, som han ej visste när hon kommit in. "Se, här min snälle gosse, skall du få de pengar som behöves till din docka, till tack för du en gång hjälpte mig bära min tunga korg genom skogen. Valle visste knappast om han kunde tro det var sannt, så roligt var det. Han tog den gamla gummans hand och bugade sig flera gånger. Hans tjocka gula lugg for smekande

över den gamlas hand och hans tack samma ögon sade mera än ord.

Nu bar det hemåt med ilande fart. Snart var han framme vid den lilla grå stugan (Backen), och skyndade sig in. Glömde ej ta' fram de karameller mor bett honom köpa. Hans mors gamla faster blev så glad och Valle måste stanna och dricka litet kaffe och torka sina kläder som blivit våta av snön. Valle berättade nu hela sin resa och det var så skönt få vila litet och bli ompysslad på bästa sätt. Det var så roligt för den gamla ha Valle hos sig, ty hon var alldeles ensam i sin lilla stuga.

Som dagen vid denna tiden på året var så kort blev det snart kväll, och Valle insåg nu att han stannat alldeles för länge. Det blev ett hastigt farväl med många hälsningar till far, mor och Lisa. Nu bar det iväg med glatt sinne. Snart var han inne i den stora vilda skogen. Hej, vad det gick. Valle var så glad och trallade på en liten vacker julvisa. Snön föll tätt och hela skogen var snart vit. Vackert var det. Snart spärrades vägen för Valle av de späda unga björkarna, vars vita smäckra stammar böjde sig ända ned till marken. Snart såg Valle inte ett spår av vägen och förstod snart att han kommit vilse i skogen. Huru länge han nu krånglat sig fram mellan buskar och snår visste han inte. Valle började även bli litet trött och tänkte, jag måste vila mig något så går det så mycket fortare sedan. Han satte sig på sin lilla kälke och med händerna hårt knutna om sitt dyrbara paket slumrade han snart in. Snart såg både Valle och hans kälke ut som en stor sten överhöljd med snö. Han sov nu så gott och drömde att det var julafton. Lisa dansade, strålande glad, med sin nya docka. Far njöt av en god pipa och mor dukade bordet. Borta i hörnet stod en vacker gran med brinnande ljus.

(Forts.)

Tvillingpojkar.

*Tvillingpojkar små
dela ljuvt och lett,
knappt förut man så
goda vänner sett.*

*Trisse kaka fick,
sockrad, god och stor,
undrande han gick!
"Var är Nisse, mor?"*

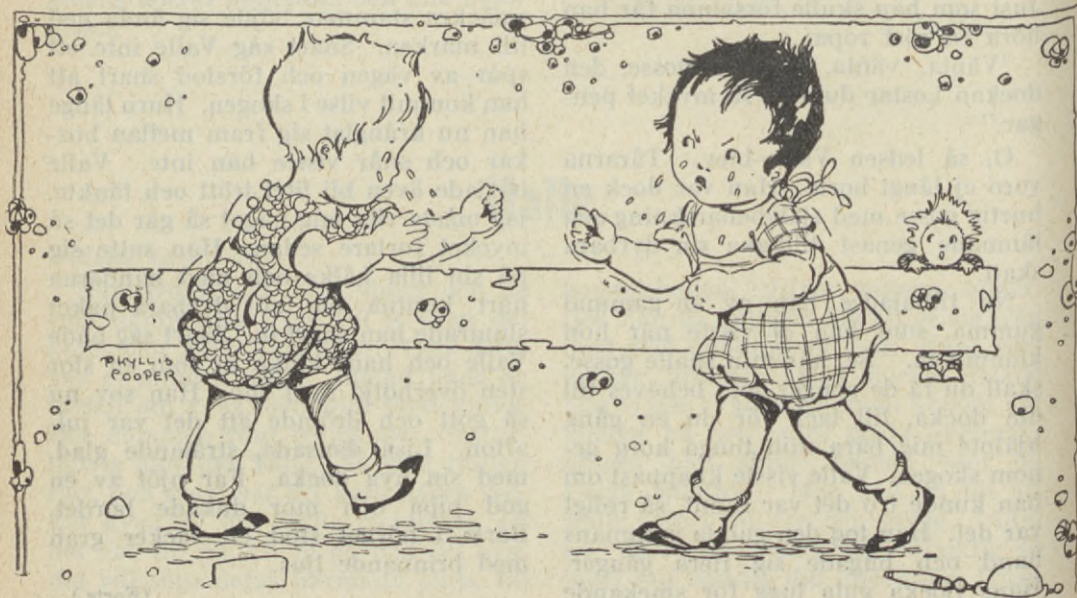
*När han honom fann
blev kalas och fröjd,
kakan fort försvann,
då var Trisse nöjd.*

*Men om tåreflod
Nissepojken grät,
Trisse strax förstod,
— jo, var lugn för det!*

*Och han stämde in
i den andras trall,
med bedrövat sinn',
— tänk, sän't tåresvall!*

*Snart var sorgen slut,
tvillingpojkar små
glada som förut
uti världen gå.*

ELLA.

"Se, alla ha de kläder utom vi."

Fru Olga Nilsson i Kongo skrev för någon tid sedan ett litet missionsbrev till sin lilla syster här i hemlandet varur vi bland annat hämta följande:

Sedan pojkarna nu arbeta hela dagen, så ha de fått mera betalt. De allra flesta ha för sina besparingar köpt sig en tygbit, och en sykunnig svarting har fullt jobb att sy kläder åt dem. Du må tro, att de äro belättna att få dra på sig den första skjortan. De små parvlarna ha hittills aldrig ägt en sådan och nu är glädjen ofantlig. Vi ha en liten tavla i verandan som föreställer Frälsaren med ett barn av varje folkslag omkring sig. Ett litet hindubarn har han lyft upp på sitt knä och runt omkring honom står sedan de övriga. Där är en liten kinesflicka, en liten indian och en liten ljuslett europeisk flicka, och vid hans fötter sitter en liten mörk negerpojke. Det skall föreställa huru Jesus, barnens vän, älskar alla barn, vilken hudfärg de än ha. Alla se glada och lyckliga ut, och alla ha de kläder på sig utom negergossen. Om du visste, huru våra

Se, alla ha kläder utom vi.

små svartingar blevo ledsna, när de betraktade den tavlan. De sade då: "Se alla ha de kläder utom vi, vilken sorg!"

Hur Rune och Karin fick ett nytt hem.

Fett av de små undangömda hemmen i Stockholms stora stad, inträffade att mor blev sjuk, och efter några dagar blev far lämnad ensam med fem barn. Far var ju rätt gammal och inte så frisk, varför hans inkomster voro små, och nu, sedan mor ej fanns som kunde hushålla, räckte de ännu sämre.

Det såg bekymmersamt ut för far, men Gud, från vilket allt gott kommer, sände hjälp.

Nere i en av Sverges småstäder funnos en tant och en farbror, som själva icke hade några barn. De önskade, att som sommarbarn få taga emot en liten gosse. Så hände det sig, att Rune, som var fem år, fick resa dit ned. De

togo emot honom så vänligt, men nog undrade de, vad det kunde vara för ett litet människobarn, som gömde sig under den stora mössan. Utrustningen var det icke mycket med, men tant hade ett par flinka händer, så efter några dagar var Rune "riggad" från huvud till fot som en riktig liten gentleman.

Snart var det midsommar, och då fick han följa med på cykelfärd flera mil. Det var så roligt, att Rune sjöng hela vägen, där han satt på farbrors cykel.

Sedan följde många härliga somrardagar i tants och farbrors stora trädgård. Så kom hösten och vintern, men Rune behövde ej resa tillbaka till sitt gamla hem, utan fick stanna hos sin nya mamma och pappa. När det blev jul, fick han uppleva så mycket roligt. Han strålade i kapp med jul-ljusen i glädje över alla leksaker han fick.

Ofta talade Rune om sitt gamla hem och om mor, som de lagt i den svarta kistan, men mest om sin lilla syster Karin, som var bara tre år. Många gånger bad han fosterföräldrarna, att även hon skulle få komma dit och få ett hem hos dem. De ville så gärna

ha även en flicka, och så förstodo de, att det skulle vara bra för barnen att få växa upp tillsammans.

En dag på våren, när sipporna blommade som bäst och solen strålade, fick jag följa med lilla Karin till bror Rune och hans snälla föräldrar. Det dröjde ej länge, förrän också hon var hemmastadd och fick njuta av alla förmåner i det nya hemmet. Det var rörande att se hennes glädje över alla Runes leksaker, som hon fick dela med honom, men mest över den fina dockan mamma sytt, tills hon skulle komma.

På kvällen, när de sutto med knäppta händer i sina vita bäddar och tillsammans läste aftonbönen och när de sjöngo "Himmelriket tillhör barnen", då gick en våg av tacksamhet genom min själ till Gud, som så underbart hjälpt dessa små, att de blivit räddade från storstadens många faror. Inne i mitt hjärta ljöd Jesu egna ord: "Vilken som mottager ett enda sådant barn i mitt namn, han mottager mig".

Några månader därefter dog även far efter en svår sjukdomstid, men nu hade Rune och Karin fått ett nytt hem där de fingo mottaga god och kärleksfull vård.

E. N.

Bjuråkers söndagsskola.

Bjuråkers Missionsförenings söndagsskola sänder härmed sin hälsning till Barnavännerns läsare. Söndagsskolan arbetar på sex olika platser med sina lärare. Sjövik: C. J. Strid och Fru Hulda Blomgren. Bondebo: A. Rudolphi, Fru Sigrid Larsson och Fröken Marta Larsson. Friggesund: G.

Wengelin och Fröken Bojan Isaksson. Skärås: Fröken Anna Fyhr. Hedvigsfors: E. Johansson. Holmberg: Fru Ragnhild Englund.

Annandag pingst i fjol voro de alla för första gången samlade till gemensam fest i Sjöviks missionshus, då ovanstående foto togs.

Å söndagsskolans vägnar.

Ragnar Blomgren.

Bjuråkers söndagsskola.

Bjuråkers söndagsskola.

Judeby söndagsskola.

Vi sänder härmed en kär hälsning från Judeby söndagsskola landet runt. Vi har 20 barn som går i söndagsskolan. Det är nåd att få vara med och höra Guds ord, ty Jesus säger: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke. De höra Guds rike till." Och Jesus säger: "Jag är världens ljus,

den som följer mig han kan för visso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus." Vi sänder en hälsning från dess lärarkår. Vi sänder vår fridshälsning; hög och härlig är uppgiften att leva till Guds ära. Vår kallelse i Kristus Jesus manar oss till fortsatt arbete.

K. H.

Den adertonde.

Lilla Sigrid, som trodde på och älskade Herren Jesus, var en gång med sin far på ett missionsmöte. Med spänd uppmärksamhet lyssnade hon till beskrivningen av hedningarnas nöd och elände. Plötsligt såg fadern henne gömma ansiktet i händerna, medan tårarna runno från hennes ögon.

När de kommo hem, sade hon:

"Pappa, kan jag icke göra något för de stackars hedningarna?"

"Du är ju så liten", svarade fadern, "du får nog vänta. Du har väl inte något att giva?"

"Mamma ger mig en tioöring i veckan, kan jag inte få ge den", frågade Sigrid.

"Det får du visst göra. Jag skall ge dig en sparbössa i morgon att förvara tioöringarna i."

Då fadern följande dag kom hem, hade han med sig en liten sparbössa. Sigrids glädje var stor, då hon i den fick nedlägga den första tioöringen.

Några månader senare sjuknade Sigrid i en svår feber och dog. En tid efter hennes död gick fadern till ordföranden i missionsföreningen med sparbössan samt berättade, huru det förhöll sig med den.

"Jag har inte kunnat öppna den", sade han med tårar i ögonen. "Vill ni

göra det! Det skall finnas sjutton tioöringar däri."

Då sparkassan öppnades, fanns där emellertid aderton små silverslantar i den. Fadern blev helt förvånad och kunde ej förstå, varifrån den adertonde kommit. Ännu en gång räknade han över veckorna, som förflutit sedan den där missionsstunden, som han aldrig kunde glömma. Men nej, han hade ej misstagit sig, det var blott sjutton veckor sedan dess.

Då han kom hem, berättade han för sin hustru om saken och frågade henne, om hon visste något angående den adertonde slanten.

"Ja visst", svarade hon. "Dagen innan vår lilla Sigrid dog, kom vår grannfru in, och då hon såg, att flickan led av törst, gav hon mig tio öre att köpa en apelsin för. Då hon gått, sade Sigrid till mig: 'Nog vore det gott med en apelsin, men vet mamma, det skulle vara ändå roligare att få lägga slanten i min sparbössa'. Jag bar sparbössan till henne, och med ett glatt leende och darrande hand släppte hon ned penningen. Det var det sista hon talade och gjorde. Du minns, att hon sedan föll i en dvala, som hon ej mera vaknade ur."

Det var den adertonde tioöringen.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 13 maj.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesus besparar de hungriga. Joh. 6:1-14.
Minnesvers: Jag är livets bröd. Joh. 6:48.

MELLANAVDELNINGEN.

Paulus i Efesus. Apg. 19:23-35.
Minnesvers: Kan väl en människa göra sig gudar? Nej, de gudarna äro inga gudar. Jer. 16:20.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Mose födelse och uppfostran. 2 Mos. 2:1-10, Apg. 7:22-29.

Minnesvers: Genom tron försmådde Moses, sedan han hade blivit stor, att kallas Faraos dotterson. Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning. Hebr. 11:24-25.